Conte sobre un pintor i uns gats

Una vegada hi havia un home que pintava gats. La manera de pintar d'aquest home era estranya, la gent deia -sí, semblen gats, però no són gats-, -i és clar que no- pensava el pintor, -no són gats, són pintures que representen gats, ¿com volen que siguin gats?, un dibuix no podrà ser mai un gat, només podrà semblar-s'hi-.

Als gats els agradava molt aquell personatge que els mirava, els contemplava i els pintava, jeien al sol, miolaven en la foscor de la nit i deixaven que el pintor fes i desfés al seu gust. Els gats l'anaven a visitar i ell els deixava entrar a casa seva on els gats passejaven cofois entre els quadres que sabien seus.

-No són gats- continuava dient la gent , -sí, tenen bigotis i cua, però els gats no són vermells, els gats no tenen aquesta mida, els gats són així, els gats són aixà-.

El pintor de gats estava cansat de tants comentaris, també va pintar barques i cares, la gent continuava dient que allò no eren ni barques ni cares ni res, que potser ho semblaven però que no ho eren. -I és clar que no- repetia el pintor. Quina gent més pesada! No entenen el que jo pinto.

Va somiar que pintava gats que tinguessin més la forma normal d'un gat, però... s'avorria, en va pintar un, un altre, un tercer... i ja li sortia, ja, però...uf.

Continuant dins el somni, poc a poc el pintor va començar a sentir-se estrany, va començar a notar que els gats ja no voltaven tranquils al seu costat, notava com si els gats no trobessin plaer en ser pintats, estaven esquerps, quan el visitaven i passejaven entre les seves pintures noves les bufaven.

Seguia somiant, plovia, era a casa, pintant, llegint, quan es va fer fosc en adonar-se que cap gat no l'havia vingut a visitar va tenir clar que alguna cosa estava passant. Va recórrer tota la casa decidit a trobar-ne algun i pintar-lo, no en va trobar cap, i així va anar passant durant uns quants dies, a vegades semblava que veia algun cap que se'l mirava, però just quan ell començava la seva feina, el gat s'escapava i no el tornava a veure. El pintor es va començar a preocupar de debò, s'anava posant trist i més trist, ja no pintava, res li venia de gust, ja feia setmanes que no sabia res dels seus amics.

Tot d'una, se li va aparèixer un gat, vermell, gros, amb taques daurades, quin gat més impressionant!.
El gat se'l va mirar fixament, seriós i trist li va dir:

(El gat més gros diu:)

"Tu, que tens el poder de pintar-me els sentiments i l'ànima, et conformes amb pintar-me el cos, la forma?"

(El narrador segueix:)

El dia següent el pintor va sortir a passejar i de cop va veure un gat, va acostar-s'hi i el gat no va fugir, a partir d'aquell dia va decidir que sempre més pintaria el que ell volia, com volia, com necessitava.

Conte sobre un pintor i uns gats de Núria Inglada, Helena Soldevila, Joan Inglada